

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 722/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 9 So 118/2014 a jeho rozsudkom z 28. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 9 So 118/2014 a jeho rozsudkom z 28. júna 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že Sociálna poisťovňa, ústredie Bratislava (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) rozhodnutím č. 601 030 6104 0 z 5. septembra 2013 (ďalej len „rozhodnutie Sociálnej poisťovne“) zamietla žiadosť sťažovateľa o priznanie predčasného starobného dôchodku od 30. októbra 2013 z dôvodu nesplnenia

podmienok uvedených v § 67 a § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, pretože „navrhovateľ nezískal 15 rokov zamestnania v I. AA pracovnej kategórii a jeho zamestnanie vo zvýhodnenej pracovnej kategórii netrvalo k 31.12.1999 v súlade s § 174 zákona č. 100/1988 Zb.“. Proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne sťažovateľ podal na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) opravný prostriedok, ktorý rozsudkom sp. zn. 24 Sd 8/2014 z 12. mája 2014 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) rozhodnutie Sociálnej poisťovne zrušil a vec vrátil správny orgán na ďalšie konanie. Na základe odvolania Sociálnej poisťovne najvyšší súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne ako súladné so zákonom potvrdil. Česká správa sociálneho zabezpečení svojím rozhodnutím č. 601 030 6104/428 z 18. apríla 2013 priznala sťažovateľovi starobný dôchodok, keďže sťažovateľ splnil podmienky na jeho priznanie podľa českých právnych predpisov.

3. Sťažovateľ nesúhlasí so závermi najvyššieho súdu vyslovenými v napadnutom rozsudku a považuje ich za arbitrárne. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd vôbec nevysporiadal s jeho vyjadrením k odvolaniu Sociálnej poisťovne a rozhodol v rozpore s platnými predpismi upravujúcimi sociálne zabezpečenie. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti bližšie argumentoval:

«Sťažovateľ bol zamestnaný v baníctve so stálym pracoviskom pod zemou v hlbinných baniach a to u zamestnávateľa - [REDAKOVANÉ]. Pracoval a bol zaradený vo vybraných kategóriách I. AA a to v období od 1.1.1993 do 31.12.2008. V období od 1.1.1993 do 31.5.1995 odpracoval 500 zmien a od 1.6.1995 do 31.12.2008 bol zamestnaný na Slovensku...»

Sociálna poisťovňa nesprávne posúdila a vyhodnotila jednotlivé predložené listinné dôkazy a dospela k nesprávnym skutkovým ako i právnym záverom. V jednotlivých rozhodnutiach sa vyskytujú rôzne výklady, argumentácie, protichodné tvrdenia.

Na jednej strane Sociálna poisťovňa tvrdí, že skutočnosť, že sťažovateľovi bol priznaný starobný dôchodok v Českej republike nie je právne relevantným, nakoľko pri rozhodovaní o priznaní alebo nepriznaní starobného dôchodku na území Slovenskej

republike slovenským občanom sú rozhodujúce slovenské právne predpisy, avšak na druhej strane vo svojom vyjadrení k opravnému prostriedku sťažovateľa zo dňa 14.04.2014... Sociálna poisťovňa odkazuje na právne predpisy Českej republiky, pretože v tomto „smere“ sú pre ňu vyhovujúce.

Podobne argumentáciu porušovateľa - Najvyššieho súdu SR, že pre posúdenie nároku na starobný dôchodok, v tomto prípade sťažovateľa, nie je smerodajná skutočnosť, že sťažovateľovi bol priznaný starobný dôchodok v inom členskom štáte EÚ, pokladám za alibistickú a navyše nesprávnu, pretože poukazujem na články 2-6 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, v zmysle ktorých osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, poberajú tie isté dávky a majú tie isté povinnosti podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu ako štátni príslušníci daného členského štátu, týmto sa zamedzuje vzniku diskriminácie, či diskriminačným konaniam a postupom.

Mám za to, že napádaným rozsudkom Najvyššieho súdu SR bolo potvrdené nezákonné a nesprávne rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie, pretože Sociálna poisťovňa nezohľadnila a nezaoberala sa všetkými podstatnými skutočnosťami, nezohľadnila české predpisy, české rozhodnutia a potvrdenia, či všetky právne predpisy vzťahujúce sa na predmetnú právnu vec.

Napriek porušeniam viacerých aj procesných ustanovení bolo toto rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie potvrdené ako vecne správne porušovateľom (NS SR), čo pokladám za protizákonné.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zastávam názor, že som splnil všetky zákonné podmienky nároku na poskytnutie starobného dôchodku, resp. nároku na mimoriadne poskytovaný starobný dôchodok. Nakoľko mi nebol priznaný, mám za to, že boli porušené moje základné ústavné práva v zmysle čl. 39 ods. 1 Ústavy SR, pretože je mi konaním porušiteľa odňaté právo na hmotné zabezpečenie v starobe. Zarážajúce je, že som v rámci súdneho konania (správneho súdnictva) preukázal odpracovanie 500 zmien v 1.AA kategórii do 31.5.1995, pričom v dôchodkovom výmere na str. 2, kde sú pripočítané aj roky na Slovensku, aby som mal odpracovaných 32 rokov pre priznanie dôchodku. Presný dátum je na tlačive, kde podľa vyhlášky č. 363/2009, ktorý je v platnosti na základe zákona č. 100/1988, pričom pracovné kategórie sa na Slovensku priznávali iba do roku

1999, preto je v tlačive -potvrdení uvedený dátum 500 odpracovaných zmien v 1.AA kategórii od 1.1.1993 do 31.5.1995. Tento dátum odpracovania zmien skresľuje samotná sociálna poisťovňa, ktorá si zamieňa rok 1995 s rokom 2008, pričom neustále uvádza, že som 500 zmien v 1.AA kategórii neodpracoval do 31.12.1999 (podľa zákona), ale v období od 1.1.1993 do 31.12.2008. Treba však jednoznačne vychádzať z potvrdenia vydaného podľa § 4 Nariadenia vlády č. 363/2009 Sb. zo dňa 9.11.2012 !!!»

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo

na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy SR postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9So/118/2014 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje ako protiústavný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 9So/118/2014 zo dňa 28.06.2016.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 363,79 €..., ktoré je povinný zaplatiť porušovateľ do 2 mesiacov po vydaní ústavného nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Samotný sťažovateľ tak formuláciou sťažnostného petitu určuje ústavnému súdu rozsah, v akom sa napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej moci má zaoberať. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

8. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 9 So 118/2014 a jeho rozsudkom z 28. júna 2016, ktorým najvyšší súd potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne o nepriznaní predčasného starobného dôchodku sťažovateľovi ako súladné so zákonom. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny z dôvodu, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou uplatnenou v konaní a rozhodol nezákonne.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť

preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

10. Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

11. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku predovšetkým uviedol:

„Medzi účastníkmi bola sporná otázka, či navrhovateľ získal dobu zamestnania v tzv. zvlášť zvýhodnenej I.AA pracovnej kategórii v rozsahu potrebnom na zníženie dôchodkového veku na 55 rokov a následne pre vznik nároku na predčasný starobný dôchodok dňom dovŕšenia veku 53 rokov.

Podľa § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa priznávajú do 31. decembra 2023.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov zamestnania sú na účely dôchodkového zabezpečenia zaradené do 31. decembra 1999 podľa druhu vykonávaných prác do troch pracovných kategórií. Zamestnania I. a II. pracovnej kategórie sú uvedené v rezortných zoznamoch zamestnaní zaradených do I. a II. pracovnej kategórie vydaných pred 1. júnom 1992; do III. pracovnej kategórie patria zamestnania, ktoré nie sú zaradené do I. alebo II. pracovnej kategórie.

Podľa § 14 ods. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov do I. pracovnej kategórie sú zaradené zamestnania, v ktorých sa vykonávajú sústavne a v priebehu kalendárneho mesiaca prevažne rizikové práce, pri ktorých dochádza k častým a trvalým poruchám zdravia pracujúcich pôsobením škodlivých fyzikálnych a chemických vplyvov, a to zamestnania v baniectve so stálym pracoviskom pod zemou v hlbinných baniach.

Podľa § 21 ods. 1 písm. a) zák. č. 100/1988 Zb. občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach.

Česká správa sociálneho zabezpečenia v Prahe vo formulári E 205 CZ zo dňa 7. februára 2013 potvrdila zamestnanie navrhovateľa v Českej republike od 01.09.1976 do 31.05.1995 a osobitne, na pripojenom osobnom liste dôchodkového zabezpečenia dobu vo zvlášť zvýhodnenej (I.AA) pracovnej kategórii od roku 1978 do roku 1992 v rozsahu 14 rokov a 32 dní.

Navrhovateľ v konaní poukazoval na skutočnosť, že po 01.01.1993 získal 500 zmien zamestnania hodnotených podľa českých právnych predpisov v I.AA pracovnej kategórii, ktoré mu odporkyňa nehodnotila. S uvedenou dobou by získal potrebnú dobu 15 rokov zamestnania v I.AA pracovnej kategórii a splnil by podmienky stanovené v § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. Táto doba mu bola hodnotená pre nárok na starobný dôchodok, priznaný Českou správou sociálneho zabezpečenia, a to podľa nariadenia vlády Českej republiky č. 363/2009 Sb.

Krajský súd vo svojom rozsudku považoval za dôvod na zrušenie rozhodnutí odporkyne okolnosť, že odporkyňa sa dostatočne nezaoberala skutočnosťou, že navrhovateľ pracoval v [REDAKOVANÉ] až do 31.05.1995, v dobe od 01.01.1993 do 31.12.2008 získal 500 zmien v I.AA pracovnej kategórii a splnil podmienky nariadenia vlády ČR č. 363/2009 Sb. Podľa jeho názoru odporkyňa má požiadať o doplňujúce vyjadrenie Českú správu sociálneho zabezpečenia Praha ohľadom obdobia zamestnania od 01.01.1993 do 31.12.2008.

Odvolaací súd sa s uvedeným názorom krajského súdu nestotožnil. Doby poistenia získané podľa právnych predpisov iného členského štátu Európskej únie, ktorým je aj Česká republika, je možné započítať len tak ako sa posudzujú podľa právnych predpisov členského štátu, podľa právnych predpisov ktorého boli získané.

Vzhľadom na skutočnosť, že od 01.01.1993 sú Slovenská republika a Česká republika samostatnými štátmi a od 01.05.2004 sú členmi Európskej únie, pri posudzovaní dôchodkových nárokov navrhovateľa v Slovenskej republike je potrebné vychádzať z predpisov Slovenskej republiky, pričom obdobia zamestnania v Českej republike možno hodnotiť v súlade s nariadením č. 883/2004 a

I. 20 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení.

Z dávkového spisu odporkyne a v ňom založeného potvrdenia, vydaného podľa § 4 nariadenia vlády ČR č. 363/2009 Sb. vyplýva, že v I.AA pracovnej kategórii mal navrhovateľ v Českej republike hodnotené zamestnanie v baníctve len do 31.12.2003. Skutočnosť, že v zmysle tohto nariadenia mu ďalší výkon zamestnania v baníctve po 31.12.1992 v Českej republike založil skorší nárok na starobný dôchodok znížením dôchodkového veku podľa českých predpisov, nemá vplyv na posudzovanie jeho dôchodkového veku podľa slovenských právnych predpisov. Odvolací súd zdôrazňuje, že napriek zotrvaníu navrhovateľa v zamestnaní v baníctve aj po 31.12.1992, mu výkon takého zamestnania nebol po tomto dátume hodnotený v I.AA pracovnej kategórii.

Pre posúdenie nároku navrhovateľa na starobný dôchodok podľa zákona č. 461/2003 Z. z. nie je preto smerodajná skutočnosť, že navrhovateľovi bol podľa právnych predpisov iného štátu (v danom prípade podľa právnych predpisov Českej republiky) starobný dôchodok priznaný po zohľadnení počtu smien získaných v baníctve.

Zákon o sociálnom poistení neumožňuje pri rozhodovaní o dávkach prihliadnuť na iné, ako v tomto zákone ustanovené, okolnosti.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že nariadenie vlády Českej republiky č. 363/2009 Sb. o stanovení dôchodkového veku a prepočte starobných dôchodkov niektorých baníkov, ktorí začali vykonávať svoje zamestnanie pred rokom 1993 je osobitným predpisom v právnom poriadku Českej republiky, platným len pre Českú republiku. Nie je preto podstatné, že upravuje hodnotenie doby zamestnania v baníctve pod zemou pre zníženie dôchodkového veku pri získaní určitého počtu odpracovaných zmien. Uvedené nariadenie nie je možné aplikovať pri posúdení nároku navrhovateľa na predčasný starobný dôchodok podľa právnych predpisov Slovenskej republiky.

Odvolací súd mal na tom základe preukázané, že navrhovateľ nesplnil podmienku získania 15 rokov zamestnania v I.AA pracovnej kategórii pre vznik nároku na starobný dôchodok dovŕšením veku 55 rokov podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. a preto mu nárok na predčasný starobný dôchodok dovŕšením veku 53 rokov, t. j. k 30.10.2013, podľa § 67 zákona č. 461/2003 Z. z. nevznikol.

Navrhovateľ nespĺňa podmienky na zníženie dôchodkového veku ani podľa § 174 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb., lebo hoci bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb., nesplnil podmienku trvania doby

zamestnania zaradeného do zvýhodnenej I.AA pracovnej kategórii k 31.decembru 1999 (jeho zamestnanie bolo vykonávané v ČR a zaradené do I.AA pracovnej kategórie len do 31.12.1992).

Podľa názoru odvolacieho súdu odporkyňa rozhodnutie z 05.09.2013 v znení rozhodnutí z 26.09.2013 a 03.01.2014 odôvodnila riadne a dostatočne, v intenciách ustanovení § 21 a § 174 zákona č. 100/1988 Zb., §67 a § 274 ods. 1 zákona č. 461/20003 Z. z. ako aj nariadenia č. 883/2004 Z. z. a zmluvy a považoval ho za súladné so zákonom. Rozsudok krajského súdu preto podľa § 220 O.s.p. zmenil a rozhodnutia odporkyne potvrdil (§ 250q ods. 2 O.s.p.).“

12. Ústavný súd konštatuje, že námietku porušenia označeného práva sťažovateľ nespája s princípmi spravodlivého súdneho procesu vyplývajúcimi z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 2/2011, III. ÚS 376/08, III. ÚS 224/09, II. ÚS 203/2010, III. ÚS 96/2011, III. ÚS 232/2012, II. ÚS 852/2014, III. ÚS 695/2014 a iné) pritom vyplýva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

14. Preskúmaním postupu a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd nezistil nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy.

15. Keďže vzhľadom na viazanosť sťažnostným petitom ústavný súd nemohol posúdiť prípadné porušenie ktoréhokoľvek z ústavno-procesných princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože sťažovateľ napriek tomu, že je kvalifikovane právne zastúpený, v sťažnosti nenamietal, že by napadnutý rozsudok nebol výsledkom riadneho a spravodlivého procesu, túto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Takýto postup je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (napr. III. ÚS 109/2016).

16. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2016